

Forbring — bestemt, siger jeg, uden at jeg dog paa nogen Maade her ved dette Punkt som ved noget af de andre kan sige, at det bestemt er indtalt i Adressen; thi hvad staaer der i Adressen paa det Sted, der nærmest maa antages at høre herhen? Der staaer: Med Tilfredsstillelse have vi derfor i sin Tid hørt Deres Majestæts Regjering, som Svar paa 71000 danske Mænds Henvervelse, vedkjende sig den Overbeviisning, at Holsteens Forhold nu maatte ordnes saaledes, at Deres Majestæt kunde opfylde Deres Forbundspligter som Holsteens Hering, uden at de andre Landsdeles Uafhængighed krænkedes. Men det kan dog vel ikke være noget Nyt. Aldrig vil Nogen dog vel kunne have troet, at Hans Majestæt Kongen har tænkt paa nogen Ordning af Riget, efter hvilken han ikke skulde kunne være istand til at opfylde de forbundsmæssige Forpligtelser, han maatte have paataget sig, uden tillige derved at krænke de andre Landsdeles Uafhængighed. Det er dog umuligt at kunne antage, at dette ved nogen Forfatning skulde kunne have været overseet. Den Forfatning, som det vel nærmest maa antages at være stillet imod, Forfatningen af 2den Oktober 1855, har paa det Bestemteste værget sig imod et saadant muligt Misbrug af den forbundsmæssige Stilling for Holsteens Vedkommende, idet den afgjort og tydeligt har udtalt, at saadanne Forbundsforholdet vedkommende Anliggender herten vedrøre de andre Landsdele eller Fællesstaten i og for sig. Er der overhovedet nogensinde fremtraadt Banseligheder ved Udførelsen af S. M. Majestæt Kongens forbundsmæssige Forpligtelser? Hvor uforsigtigt er det ikke at udtale og udtale fra dansk Side, at de forbundsmæssige Forpligtelser, Hans Majestæt Kongen har paataget sig, skulde paa nogen Maade have kunnet krænke de andre Landsdeles Uafhængighed. Er det, der twistes om, og som fylder os med Besværgelser, er det Spørgsmaalet om de Pligter, Hans Majestæt Kongen har at opfylde? Er der Nogen, der troer, at han ikke til enhver Tid har været rede til at opfylde sine Forpligtelser? Jeg troer, som sagt, at Udtrykkene i det Hele ere uskillkede til at betegne, hvad jeg ikke mindre afgjort antager at turde paastaae de skulde betegne, nemlig, at Holsteen nu maa udsøndres. Det er altsaa

den anden Sætning, jeg stiller ved Siden af den første.

Hvad nu disse to Sætninger angaaer, er det min Overbeviisning, at det i og for sig er farligt at udtale dem, og at det er aldeles urigtigt at ville opstille dem saaledes uden nogen nærmere Betegnelse og uden nogen nærmere Begrundelse. De kunne misforstaaes og maae naturligtviis misforstaaes, hvis iøvrigt Udtalelserne maatte tillægges nogen afgjørende Bægt. Hvad den første Sætning angaaer, om den friere og folkeligere Udvikling af den bestaaende Fællesforfatning, vil det ikke her være Stedet til at gaae ind paa en Drøftelse af denne Sag i dens hele Udstrækning; men det kan dog ikke være ubekjendt, og jeg antyder det derfor blot, men beder de ærede Medlemmer at ville forsaavidt hensee til Forhandlinger, der i saa Henseende have været førte i Rigsraadet, at der vel lader sig reise meget begrundet Tvivl, om det er tilraadeligt at rolle ved Fællesforfatningen, saalænge Holsteens Forhold ikke ere endelig ordnede. Jeg skal blot gjøre opmærksom paa den store Fare, der maatte være forbunden med, selv om det iøvrigt — hvad der kan staae tvivlsomt — maatte ansees rigtigt, at rolle ved Fællesforfatningen, da at gjøre det, forinden Holsteens Forhold ere endelig ordnede, og hvorledes man derved muligviis kan komme til at lægge uoverstigelige Hindringer i veien for en Opretholdelse af det, der traktatmæssigt maatte under visse Omstændigheder lægges den største Bægt paa at opretholde. — Hvad den anden Sætning, om Holsteens Udsøndring, angaaer, er jeg særdeles tilfreds ved at kunne henvise til Indenrigsministerens Indtringer. Hvad jeg kunde anføre i saa Henseende, og som jeg ofte har havt Leilighed til aabent at vedkjende mig, at jeg nemlig i Holsteens Udsøndring aldrig har seet Andet end et Unde, vilde maaffee kunne betragtes som partist; hvad derimod den høitærede Minister anførte derom, maatte — skulde jeg formene — have en afgjort Bægt; thi, er der nogen Mand, der har søkt varmt for den Ordning af Rigets Forhold, og er der Nogen, som tidligt har antaget, at Eiderdaunmark og Holsteens Udsøndring var en gunstig og god Løsning af vore forskellige Forhold, maa det vel være den høit-